

[Waldorff]

Jeg synes, det var lidt grinagtigt, når den socialdemokratiske ordfører, da forslaget var til første behandling i oktober, sagde, at det gode ved dette forslag er, at det bevarer balancen imellem medlemsbidragene og arbejdsgivernes bidrag. Ja, det gør det, hvis man ser på procenterne, sådan nogenlunde, men når man samtidig siger: »Ja men så sørger vi for, at arbejdsgiverne bliver dækket ind, ved at vi giver dem nogle tilskud på anden vis«, så er det, dette forslag handler om, at lige præcis arbejderne, som er ofre for produktionen, skal betale mere for efterlønsordningen, mens arbejdsgiverne bliver holdt skadesløse.

Der har været snakket meget om den 60 pct.-sats, som er fuldstændig urimelig. Jeg mener ikke, det er rigtigt, når det bliver sagt – også her – at det kun er et problem for en mindre gruppe. Det er i hvert fald et problem for alle dem, der ryger ned på 60 pct.-satsen, og det er en hel del. Det er fuldstændig uanstændigt at have en sådan sats i en efterlønsordning, som folk reelt ikke kan leve af. Det mener jeg selvfølgelig også der bør gøres noget ved.

Man har nævnt OECD, og det tager venstre selvfølgelig fat i. Når OECD nu skriver, at de sociale ydelser og arbejdsmarkedsydelse er for høje, og at det er en væsentlig årsag til de økonomiske problemer, vi har, så gør venstre selvfølgelig det, at man bruger OECD-rapporten lige præcis sådan, som den er tænkt anvendt. Det har to formål at hakke og hetze imod de arbejdsløse. Det ene er at mindske underskuddet i statskassen. Det andet er – det har vi set i anvendelse så mange gange efterhånden – at gøre det så ubekvemt, at gøre det så økonomisk utåleligt at være arbejdsløs, at man ad den vej kan være med til at trykke lønningerne for dem, som stadig væk er i arbejde. Det er de to formål, der ligger bag.

Der er kun ét svar til den slags ting. Vi må selvfølgelig angribe arbejdsløsheden. Hvis man interesserer sig for de offentlige udgifter, bør man gøre noget for at nedsætte arbejdsløsheden. Det håber jeg at f. eks. arbejdsministeren har tænkt sig at gøre noget ved efter alle de smukke ord, som kom bl. a. om ungdomsarbejdsløsheden i forbindelse med redegørelsesdebatten.

Arne Bjerregaard (KrF):

Kristeligt folkeparti har hverken lod eller del i efterlønsordningen, og så kan vi selvfølgelig sige, at vi har hverken lod eller del i dette. Vi sagde nemlig dengang, at vi ikke mente, vi havde råd, hverken økonomisk eller menneskeligt, til en sådan ordning. Vi mener, den er i bund og grund forkert. Den skulle være meget mere fleksibel, så man har mulighed for at vende tilbage igen til arbejdsmarkedet. Selvfølgelig er man nødt til at skulle have en vis alder, før man kan udnytte den, men man skulle have en mulighed for at bevæge sig lidt mere på arbejdsmarkedet, end tilfældet er nu. Nu er det ud i den koldde sne, og så er der ingen vej tilbage. Der er ingen mulighed for bare at trappe af og sige: nu vil jeg kun have 80 pct., nu vil jeg kun have 60 pct. udnyttelse af min arbejdskraft. Det var den måde, man skulle have løst problemerne på, mener vi. På den måde mener vi også man kunne have skabt noget, som var værd at bygge videre på. Vi mener ikke, den nuværende ordning er meget værd at bygge videre på, for som sagt er det i bund og grund en forkert måde at løse dette problem på. Senere hen, når vi engang får lidt bedre beskæftigelse, vil man nok erkende, at det er en forkert måde, man har gjort tingene på – af hensyn til de mennesker, der går over på efterløn.

Men det forslag, der er fremsat her, er jo et forsøg – og kun et forsøg – på at skabe en vis balance. Så kan man altid spørge om, hvad balance er for noget i sådan et spil, men det, som efterlønsloven forudsætter, er det, som ministeren prøver, og det skal ministeren sådan set ikke klandres for.

Vi skal da villigt erkende, at vi har forhandlet disse spørgsmål, før valget blev udskrevet, i det tidligere forligs regie, og vi var enige om at gennemføre det – dog under den klare forudsætning, at erhvervslivet i den nuværende situation skulle holdes skadesløs med hensyn til de udgifter, som blev pålagt her. Hvorledes pengene skulle refunderes til erhvervslivet igen, ved jeg ikke om vi blev helt enige om, da det ikke var min ressource, men jeg fornemmer i al fald, at vi var til dels enige om, at man igennem elevrefusionen kunne bruge en væsentlig del af dem. Men jeg mener også, det klart var forudsætningen for at gå med til det her, at hele beløbet skulle refunderes erhvervslivet.